

[Udenrigsministeren]

bliver opfattet i den ånd, hvori det er bragt, kunne godt friste til, at man fremdrog analogier. Er det sådan, at hospitalsvæsenet også i fremtiden skal baseres på dette grundlag? Er det sådan, at undervisningsvæsenet i Danmark skal baseres på det? Skal det alt sammen baseres på privat godgørelse? Det kunne føre os ind på en ganske omfattende, men denne sag ganske uvedkommende filosofisk drøftelse.

Jeg synes dog, jeg vil notere en enkelt ændring i et partis holdning. Hr. Kjelgaard sagde, at hans parti var modstander af overførsler fra lånekontoen til bistandskontoen. Han ville i og for sig hellere have, at man gik den modsatte vej. Det noterede jeg med interesse, for det er jo sådan, at det konservative folkeparti nu i nogle år har undladt at stemme for ydelse af konvertible lån, men har sagt ja til ydelse af humanitær bistand. Nu kan jeg altså forstå, at man hellere vil gøre det modsatte, altså stemme for de konvertible lån og være mere tilbageholdende over for den humanitære bistand. Men den holdning kan vi også senere få lejlighed til at drøfte.

Der er blevet stillet nogle spørgsmål til mig, som jeg godt vil besvare.

Jeg vil godt sige til hr. Kjærulff-Schmidt, at det er klart, at dansk udviklingsbistand må underkastes stadig kontrol, og de bemærkninger, statsrevisorerne, blandt hvilke jeg selv befandt mig på det pågældende tidspunkt, har gjort om problemerne i dansk udviklingsbistand, må selvfølgelig nøje gennemdiskuteres, og man må se, hvilke erfaringer man kan drage. Det er klart, at vi har med områder at gøre, hvor dansk forvaltningspraksis måske ikke er det normale mønster for, hvordan tingene styres, og det er derfor også vigtigt for os, at vi hele tiden har så stærk en kontrol som muligt.

Derimod synes jeg nok, at hr. Kjærulff-Schmidt gik meget vidt, da han udlagde aktstykket vedrørende pigerealskoler i Tanzania som udtryk for et dansk ønske om nu at påtvinge Tanzania en bestemt uddannelsespolitisk opfattelse, nærmest et forsøg på at omplante tanker i U 90 til Tanzania. Det må bunde i en lidt for overfladisk orientering i selve det stof, vi her drøfter. Det, der er tale om, er, at der i en årrække har været en langt stærkere udvikling i undervisningstilbuddene til drenge end til piger i en lang række udviklingslande. Det må da være gan-

ske naturligt, at man som et led i udviklingsbistanden forsøger at løfte uddannelsesstilbuddene til unge mennesker. Hvordan skolelovgivningen så skal være i Tanzania, er ikke Danmarks ærinde, men det, som vi tilbyder, det, vi går ind i, er hjælp til at virkeliggøre uddannelsespolitiske målsætninger.

Hr. Bolvig ville godt ytre en kritisk bemærkning, fordi han syntes, at de midler, som regeringen stillede til rådighed for UNICEF og Verdenssundhedsorganisationen, var alt for små. Det er hr. Bolvig også velkommen til. Jeg vil bare gøre opmærksom på, at de midler, der ydes, er opført på finanslovsforslaget, og det radikale venstre stillede mig bekendt ikke noget ændringsforslag om en forøgelse af disse midler. Det er ingen opfordring til, at man skal gøre det, men man stillede ingen ændringsforslag om forøgelse af disse midler i foråret og har heller ikke gjort det i de senere år, så jeg tror nok, man må sige, at vi her står med et fællesansvar. Jeg ville synes, det var rimeligt, at vi erkendte det. Det er altså ikke kun regeringen, der kan lastes for det, det er i givet fald også hr. Bolvigs eget parti.

Til hr. Honoré, som spurgte, om man kunne sikre, at bidragene fra Danmark til internationale organisationer kunne anvendes til indkøb i Danmark, må jeg sige, at principielt er bistand fra alle giverlande ubunden, når den går til de internationale organisationer. Det er netop modstykket til den bundne bistand. Men for visse humanitære bevillingers vedkommende binder vi faktisk anvendelsen til indkøb i Danmark. Det kommer i praksis til at gælde for den bistand, som skal ydes til Vietnam i anledning af oversvømmelseskatastrofen. Det er danske insektbekæmpelsesmidler osv., som vi rent faktisk lægger i denne bistand.

Til hr. Jørgen Juniors spørgsmål vedrørende Namibia kan jeg sige, at det, som man har forudset, er en situation, hvor det kunne være nødvendigt, inden landet blev selvstændigt, at forberede etablering af en fornuftigt virkende centraladministration, fordi der er en risiko for, at der i forbindelse med Namibias overgang til selvstændighed sker et sammenbrud i administrationen eller opstår alvorlige økonomiske problemer. Det er ikke noget, man klarer fra den ene dag til den anden, og derfor er der en lang række lande, der har fundet det rimeligt, at man forbered-